Ч. 172. Второк 16 (3) серпня 1904. Рік XIV.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 4·80 |
| на пів року | „ | 2·40 |
| на чверть року | „ | 1·20 |
| місячно . . . | „ | —·40 |

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 10·80 |
| на пів року | „ | 5·40 |
| на чверть року | „ | 2·70 |
| місячно . . . | „ | —·90 |

Поодиноке число 6 с.

## Российско-японьска війна.

Втеча российскої фльоти з Порт Артура держить все ще у великім напруженю весь сьвіт, мимо того, що як вже зачинає показувати ся, она мабуть не удала ся, а бодай в значній части не удала ся. Після рапорту адмірала Тоґо річ мала ся так:

Российска фльота замкнена в Порт Артурі виплила дня 10 с. м. на широке море і пустилась в полудневу сторону. Японьска фльота заатакувала российскі кораблї у віддалї 25 морских миль на полудневий всхід від Порт Артура і пустилась за ними в погоню на всхід. Розпочала ся завзята борба, котра тревала від 1-ої години по полудни до вечера. Як здає ся — каже Тоґо — неприятель потерпів не лику страти. Коли борба доходила до кінця, огонь неприятельский ослаб значно, а российскі кораблї стратили воєнний лад. Российскі кружляки „Асколд“, „Новік“ і „Паллада“ та лінієвий панцирник „Цесаревич“ і кілька контрторпедовців утекло на полудне. Прочі кораблї российскі завернули, а по виконаню нічного атаку японьскими торпедовцями вернули до Порт Артура. Дальше доносить адмірал Тоґо, що 5 российских кораблїв єсть тяжко ушкоджених, межи ними панцирник „Ретвізан“ одержав кілька ґранатів на віддаль 3500 метрів; инший панцирник, „Победа“, стратив оба машти і має знищену одну тяжку пушку. Российскі кружляки мали менші шкоди, а „Боян“ здаєсь таки зовсім не ушкоджений. Шкоди японьских кораблїв були того рода, що вже їх направлено.

Так доносять урядово з Токіо і мусить бути щось правди на тім. Отже після рапорту Тоґа утекли би лиш чотири більші кораблї российскі і кілька торпедовців, а прочі по части ушкоджені вернули назад до Порт Артура. Доси дїйстно не було чути, щоби десь показали ся инші великі российскі кораблї воєнні, як згадані повисше крім „Паллади“. Три із втікших, а то: „Асколд“, „Новік“ і „Цесаревич“ схоронили ся були до німецкого порту в Чінґтав. Як тепер доносять з Петербурга „Цесаревич“ прибув там тяжко ушкоджений; єго поцїлила японьска торпеда. Кажуть, що на нім згинуло 205 людий, а межи погибшими єсть також віцеадмірал Вітгефт, комендант порт-артурскої фльоти; 60 моряків єсть ранених. Другий корабель „Асколд“ єсть також значно ушкоджений; має велику діру з боку висше водної лінії і розбитий комин від машини. Всї три згадані кораблї заплили, як сказано, насамперед до Чінґтав. Тут після межинародного права повинні би їх розброїти, бо воєнному кораблеви не вільно внутральнім порті довше задержувати ся як 24 годин. З Чіфу наспіла вже вість, що „Новік“ виплив з порту по згаданім часї, але де він подів ся не знати; „Асколд“ виділи вже коло Шанґаю. З Токіо же доносять, що оба згадані кораблї набравши в Чінґтав вугля плавають не далеко пристанї але „Цесаревич“ єсть все ще в порті.

О стілько було би все добре, але суть вісти, після котрих кілька российских кораблїв було видко коло островів Седдле на полудневім всходї від Шанґаю а „Нов. Время“ в депеші з Чіфу доносить навіть, що всї великі российскі кораблї переломивши японьску бльокаду пливуть повною силою пари, щоби сполучити ся з владивостоцкою ескадрою. Після иншої вісти виділи вже российскі кораблї в корейскім проливі коло острова Чусіми а приватні вісти з Петербурга доносять навіть, що обі фльоти вже сполучили ся і тепер має ся розпочати велика акция против Японців і їх фльоти.

Здає ся однакож, що як японьскі вісти так і российскі не зовсім вірно представляють річ. Здає ся, що крім звістних вже кораблїв российских втекли ще й другі, про котрих до-

---

20)

## Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*.)

(Дальше).

Худий, старий чоловік з запалими поморщеними лицями лежить на ліжку прикритий аж по шию правдивою горою тяжких покривал і перин. Судорожний кашель не позваляє недужому прийти до слова.

— Ох, воздух! І прикритий же чоловік, трохи не задусить ся! — скрикнув Кастуль і хотів увільнити недужого від надмірного тягару покривал. Але Файхтнер придержував судорожно своїми костистими руками покривала.

— Про мене, хоч і розтопи ся! — каже Кастуль гнївно і лишає єго. Червоні запалі лиця і кашель говорять лїкареви досить. Тут може бути хиба злагоджене, але не подужане, а горячка лиш приспішить конець.

— Файхтнер, мусиш впустити більше теплого гірского воздуха, він лагідний від сонця і добре тобі зробить — каже Кастуль і іде до дверий, що ведуть до альтани. В тій самій хвили роздає ся гамір, кінь лїкаря скаче як шалений і ірзає з болю.

Недужий скрикує з зойком: — Пчоли! — пробує підоймити ся.

Лїкар отворив скоро двері і виходить на ґанок, що дрожить під єго ногами, аби пересьвідчити ся, що наполохало коня. Нараз кінь кусаний пчолами рве з цїлої сили за поводи, решітка ґанку паде з лоскотом і в тій самій хвили ломлять ся спрохнявілі бальки, — цїлий перед ґанку валить ся на землю а з ним Кастуль. З відірваними поводами жене кінь півперек поля. Під розвалинами лежить лїкар зі зломаним карком, мертвий....

Налякана лоскотом челядь поприбігала і глядїла зі страхом на несподїване нещастє. Тревало добру хвилю доки ті люди не прийшли до себе і не видобули з під бальків лїкаря, котрий як герой в борбі переніс ся серед виповнюваня свого обовязку до вічности.

На зарядженє найстаршого паробка зладжено з молодих яличок ноші і покладено на них трупа. Укривала єго плахта. Мовчки несло мерця чотирох паробків по каменистій стежцї в долину до Зедорфу. Був то сумний похід, що викликав в цїлім селї як найбільше заворушене. Плакала стара мати над тим наглим нещастєм а навіть старий Обергумер відчував на вид мертвого сина глубокий біль величезної страти і вічної розлуки.

Але в селї говорено собі, що такий конець мусів стояти без сумніву в звязи з тим, що Кастуль покинув був богословскі науки.

Зараз таки донесла ся та страшна вість і до почтової канцеляриї, де Лїна ждала з ростучою тревогою і неспокоєм на судженого і на віддане листів. Для неї ставало чим раз яснїйшим, що видане чужих листів єсть провиною супротив службових приписів, що при цїлім нещастю мусить лиш погіршити положене. В тій хвили влетїла до канцеляриї пекарка з лементом на нещастє, яке навістило єї пана.

Блїднючи скрикнула Лїна:

— Якого пана?

— Ну, молодого доктора!

— Що стало ся, говоріть ради Бога?

— Перед годиною принесло єго чотирох паробків із загороди в скальній закутинї....

— Мертвого? Кастуль мертвий? — скрикнула Лїна з тревогою.

— Мертвий. Зломив собі карк!

Майже божевільна зі страху кинула ся панна з почти з канцеляриї і побігла улицею горі селом до дому пекарки, гадаючи, що найде там убитого судженого. Але трупа занесено тимчасом до дому родичів і Лїна туди удала ся не знаючи вже в своїм горю, що з нею діє ся.

Страшна вість показує ся правдивою. В старій комнатї лежить небіжчик, там де повернувши з університету прожив сумний час дожиданя на практику. Стара мати вичитала з очий Лїни, пізнала по єї болю звязь, яка лучила бідну дївчину з єї нещастним сином і проста гірска жінка взяла Лїну за руку і повела єї до комнатки на горі німо, але торжественно. І на грудях старої матусї пролила суджена перші свої слези.

Пропало молоде, перше солодке щастє людске!

В послїдне поцїлувала Лїна зимні уста мертвого судженого і скоро вибігла з місця нещастя. Нагло нагадала собі, що лишила незамкнену канцелярию і почтову касу і до лютого болю по утратї судженого прилучив ся страх перед новою службовою провиною.

Двері стояли широко отворені, але на порозї лежав на сторожи погорджуваний доси

си не було ще чутки і не вернули назад до Порт Артура, як то каже Тоґо. Бо, й чого би вертали туди, коли Японці — як о тім намістник Алексієв доніс цареви — стріляли від трох днів до порту з облогових пушок? Таже якраз се змусило фльоту втікати з Порт Артура. В цілій сій історії єсть отже щось неясного, що вияснить ся може аж за кілька днів. Але тимчасом судьба Порт Артура мабуть вже рішить ся. Коли Японці здобули собі такі позиції, що можуть вже бомбардувати порт і місто, то кріпость мабуть вже не довго буде держати ся. В Токіо очевидно суть вже того переконаня, бо японьский цісар вислав до маршалка Оями приказ, щоби женщинам, дітям, людям із заграничної дипльоматичної служби а відтак і всім жителям Порт Артура, котрі не беруть участи в борбі не боронено і не перешкоджувано виносити ся з міста, розуміє ся о скілько то не буде ставати на перешкоді военним операциям. В приказі сказано, що мікадо хоче охоронити жителів від спустошеня огнем і мечем, яке жде Порт Артура.

## Новинки.

*Львів дня 15-го серпня 1904.*

— **Іменованя.** П. Намістник іменував інжиніра-механіка, Мариана Кучиньского, ад'юнктом в галицкій державній службі будівничій.

— **Для погорільців.** Президия ц. к. Намістництва уділила погорільцям громади Голиграды, в повіті заліщицкім, запомогу в квоті 500 К.

— **Вісти з львівскої архиепархії.** Приняті в пропозицию на Потутори: оо. 1) Теодор Ковальский; 2) Юліян Левиньский; 3) І. Барановский. В списі: оо. Симеон С. Кизима, Герасим Семків, Іван Королюк, Юліян Барановский, Людвик Савицкий і Ілія Кузів. На Ганівці: оо. 1) Іван Барановский; 2) Людвик Савицкий; 3) Волод. Гургула. В списі: о. Симеон С. Кизима і о. Никола Прокопович. На Щуровичі: оо. 1) Теодор Гураль; 2) Людвик Савицкий; 3) Мих. Бобовник. На Волків: оо. 1) Алекс. П. Мійский; 2) Филип Свергун; 3) Людвик Савицкий. В списі: о. Мих. Бобовник.— Ц. к Рада шкільна окружна в Збаражи розписує конкурс на посаду катехита в 6 кл. школі мужескій тамже.

— **З нотарияльних кругів.** Нотарияльний кандидат Володислав Ґурка з Рави рускої іменований нотарем в Гвіздци. — Нотарияльна палата у Львові розписала конкурс на посади заступників нотаря в Коломиї і Войнилові з речинцем внесеня подань до 15 с. м.

— **Огні.** З Теребовлі пишуть: В Дарахові п. теребовельского саме о півночи 11 на 12 серпня гомін дзвона і трубка сокільска збудила громадян до огню в двірских хатах. Завдяки скорому ратункови і сприяючій погоді обмежив ся огонь на одній хаті обезпеченій в Краківскім товаристві. — В Рожнітові погоріли: 2 липня 1 ґазда, 15 липня 4 ґазди а 11 с. м. 15 ґаздів. Шкода величезна, бо і збіже згоріло. Огонь повстав мабуть з неосторожности. — В Артишові, пов. городецкого згоріло оногди 9 господарств разом з сегорічним збіжем. Шкода майже не обезпечена. Причиною огню були діти, що бавили ся сірниками. — В Королївці, борщівского повіта, згоріло в ночи на 12 с. м. 60 домів. Шкода виносить до 200.000 К. Крім одного Фішля Кернера ніхто з погорільців не був обезпечений. Підозрівають, що Кернер підпалив свій склеп, аби взяти асекурацию 12.000 К. Против него заряджено слідство.

— **Розрухи противжидівскі в Америці.** Доносять, що на острові Гайті вибухли розрухи місцевої людности против жидів. В місті Порт о Прінс збурено доми в дільници жидівскій, а самі жиди мусіли ратувати ся утечею до американьского конзуляту.

— **Смерть американьского розбишаки.** Славний на цілу Америку розбишака Гарвей Логан, відобрав собі оногди житє вистрілом з револьвера. Свою карієру розпочав ще в р. 1897, коли то приловлено его на сфальшованю банкнотів на суму 45.000 долярів і засуджено на 20 літ тяжкої вязниці. Однак Логан посидівши в вязниці кілька місяців, щасливо утік. Від тої хвилї зачав занимати ся розбоєм і рабунком. Найперше замордував одного чоловіка в Сандуски в цїли рабунку, відтак ставув на чолі розбишацкої ватаги в Вайомінґ і в короткім часі став ся пострахом цілого краю. Его ватага нападала і рабувала зелізниці і вела завзяті борби з комісарями і зелізничими детективами. Під его проводом зрабовано великий банк в Бел Фордж, відтак зрабовано поспішний поїзд недалеко від Типтон Вайомінґ і другий поїзд в околици Вагнер в Монтані. З его руки згинув комісар в Конверс Кавнті, Йосиф Газен і много инших людий. Хотяй зловлено его кілька разів, то все таки умів висмикнути ся з рук справедливости. Послїдного разу, коли его арештовано, поставлено коло него варту, котра мала его пильнувати день і ніч, однак і з рук вартівників умів видерти ся. Доперва тепер попав в нову засідку поліцаїв і коли побачив, що вже нема ему ратунку, стрілив до себе з револьвера і закінчив свое бунтівниче житє. Жителї дикого Заходу аж відітхнули, коли довідали ся про смерть Логана.

— **Обманені еміґранти.** Кишенївскі жиди в великім числї мали виїхати в сїм місяци до Каліфорнії в Америці. Аби запевнити собі там місце, еміґранти вислали кількох жидів наперед, а ті закупили в Каліфорнії поле, худобу і знаряди рільничі. Прочі еміґранти випродали вже свої майна і мали вибирати ся в дорогу, аж тут наспіла телеґрама від „льожі американьских жидів“, щоби не їхали. Показало ся, що жидівских висланників з Кишенева обманено в Каліфорнії, бо продано їм простори землї з пісками і болотами, а продавці щезли з хвилею одержаня задатку.

— **Вакацийні подїї в Тухли.** Заходами зелізничих урядників львівскої дирекциї побудовано в Тухли перед шістьма роками лїтний будинок для приміщеня на вакациї дітий зелізничих функционарів. Назва кольонії була: „Вакацийні кольонії ювилейної фондациї імени цісаря Франц Йосифа ц. к. дирекциї державних зелізниць у Львові“. В першім році заснованя сеї кольонії удержувано там на вакациях по 41 хлопців і дівчат В 1903 р. було вже там 103 хлопців і 102 дівчат. Управа кольонії спочивала в руках п. В. Добка, старшого учителя зелізничої школи у Львові. Крім него були ще до догляду дітий учительки пп. Ю. Яницка, Я. Щурковска і А. Злотницка та учителї пп. Теодор Мартиняк і Ар. Кручковский. Удержанє кольонії виносило в 1903 р. 13.328 корон. Зелізний фонд кольонії числить 30.000 корон. Жерелом доходів кольонії були державні запомоги і жертви зелізничих урядників та осіб з ширшої публики.

---

малий почтовий песик. Він немов би з власної волі обіймив службу сторожа, коли застав канцелярию пусту і створені двері. Коли Ліна віддихаючи з вдячностию дякує песикови кількома ласкавими словами, піднимає ся він з вдоволенєм і користаючи з доброго настрою важить ся скочити на ліжко почтової панни, де вже так давно не був.

Мовчки позваляє Ліна на ту сьміливість розумної зьвірини. Відтак скоро перечислила готівку в касі; слава Богу не бракує нічого і урядовий стіл остав ненарушений. Вже надїє ся она, що каригідний вихід еї з незапертої канцелярії полишить ся незаміченим, коли надходить стара почтарка і доказує Лїні, що пес рішучо розумнійший як заприсяжена недбала експедиторка.

З опущеною головою приймає Ліна ту заслужену нагану.

В дни похорону почали здійснювати ся побоювання. Похорон Кастуля був назначений на девяту годину рано, однако Ліна не могла взяти в нім участи, бо в тій самій годині явив ся в канцелярії почтовий комісар задля службової інспекциї і переведеня слідства. Списано протокол. Ліна признала ся до провин, не пробовала оправдувати ся, лише замовчала причину пригоди з каламарем. Лице комісаря ставало все хмурнійше, коли експедиторка зізнала, що отворила листи, аби дізнати ся о адресах осіб, для яких були призначені.

Урядник зажадав віддання прочих ушкоджених листів.

Тепер стоїть панна з почти в правдивій розпуці перед почтовим комісарем. Що має Ліна сказати?

— Де ті листи?

— Я їх — вже не маю!

— Не маєте їх вже? Що то значить? Кому ви їх дали?

— Пану докторови Обергумерови — вимовила Ліна з трудом.

— Як ви можете чужі листи давати чужому? Длячого ви то зробили?

— Пан доктор хотів в хемічний спосіб змити з них чорнило, аби попробувати, чи не далось би тоді відчитати адресів.

— Пішліть сейчас до того пана!

— Не можу того зробити! — скрикнула експедиторка і розплакала ся.

— Чому ні?

— Доктора Обергумера саме тепер хоронять!

— Постарайте ся, аби ті листи сейчас видано. Відтак ще одно. Після донесеня почтарки лишили ви вчера незаперту канцелярию. То нечувана річ! Я суспендую вас. Нині пополудни прийде ваша наслїдниця і обійме урядованє. З порученя почтової дирекциї повідомляю вас, що ви перенесені до Флїршу коло Арльберґ, куди ви по відданю служби сейчас маєте удати ся. Про ваші нові службові провини буде ще дирекция повідомлена і вимірить вам відповідну кару. Не можу перед вами укрити, що та зміна в вашім службовім поведеню по дотеперішній бездоганности мене просто чудує. Як ви то витлкуєте?

Ліна мовчала.

— Яка причина такої наглої зміни? Говоріть! Лише щире признанє може вас охоронити перед лихими наслідками. Коли ваше толкованє вдоволить мене, то я радо вам поможу. Може дирекция згодить ся, аби вас не карати і не віддавати справи прокураториї.

Ліна не відзивала ся.

— Ваш упір може вам принести прогнанє із служби і арешт! Ще раз остерігаю вас!

Тоді відповіла Ліна:

— Нехай буде що хоче, я не можу о тім говорити! Умисне не робила я нічого против законного, всьо стало ся з розсіяня, а послїдна провина з розпуки і жалю, про що я не можу дати пояснень. Прошу мене більше не питати.

Комісар відповів остро:

— Як хочете! Обчисліть касу і приладьте всьо до віддачи наслідниці. Почтарка виплатить вам вашу платню по нинішний день. А тимчасом постарайте ся о листи. Коли їх не віддасте, то самі собі припишіте вину. Бувайте здорові!

Коли комісар вийшов з канцелярії, упала Ліна безсильно на крісло. Лиш з найбільшим напруженєм могла приготовити ся до передачі служби. При тій роботі гуділи дзвони на знак, що передають матери земли небіжчика на вічний спокій. Ридаючи уклякла Ліна в канцелярії і молила ся....

В часї полудневої перерви пійшла обезсилена дівчина до мешканя Кастуля і попросила пекарку, аби їй видала облиті чорнилом листи. В то вмішав ся пекар і доказував, що наслідство небіжчика мусить полишити ся ненарушене. Ліна пійшла до старої матери покійника і розповіла їй о своїм нещастю. З плачем вернули обі до опущеного мешканя. Матери небіжчика прислугує право вступу. Хлипаючи переглядала мати Кастуля его столик. Минали довгі хвилї. З листів нема ні сліду. Треба іти з нічим.

Нагле скрикнула Ліна; страшна гадка прийшла їй до голови. Дрожачи спитала стару матусю: В котрих річах похоронено Кастуля?

— В тих, в котрих его принесли.

— Боже! То Кастуль мав при собі ті листи і з ними разом похоронено его!

Дармо старала ся стара потішити Ліну. Що значать листи, коли чоловік утратить то що найдорожше...

— **Конкурс.** Виділ Тов-а „Руско-україньска селяньска бурса“ в Бродах подає сим до відомости, що з початком шкільного року 1904/5 знайде 16 селяньских синів поміщене в селяньскій повітовій бурсї в Бродах під отсими услівями: Місячна оплата 16 К готівкою або в натураліях після умови. За ту оплату одержують питомці повне удержане окрім праня. Родичі зглядно опікуни, мають вписати ся в члени товариства. Ученики викажуть ся при вступі достаточною скількостию біля, постелі і ліжком. Подання заосмотрені в сьвідоцтво убожества, шкільне і декларацию що-до оплати, належить вносити найдальше до 25 серпня 1904 на руки п. Івана Герасимовича ц. к. адюнкта судового в Бродах.

# ТЕЛЕҐРАМИ.

**Амстердам** 15 серпня. Вчера розпочав тут свої наради межинародний соцыялістичный конґрес. Предсїдателем вибрано Голяндця Ван Коге, а заступниками Японця Катаяму і Росиянина Плеханова. Коли предсїдатель в промові повитав делеґатів японьского і росийского они серед грімких оплесків подали собі руки. Оба відтак виголосили бесіди, в котрих висту пали против росийско японьскої війни. Конґрес ухвалив відтак резолюцию, в котрій социялісти всіх країв обовязують ся ділати против теперішної війни і її розширеня на инші дер жави.

**Петербург** 15 серпня. Росийска аґентия телеґрафічна доносить з Ляояну під датою 13 с. м., що 12 полків полудневої армії японьскої відійшло до Порт Артура. Цїсар японьский видав мабуть приказ, щоби Порт Артур здобути за всяку ціну, хоч би навіть прийшло ся залишити воєнні операциї в Манджуриї і перенести їх на Корею. Внаслїдок дощів здержано всякі воєнні операциї.

**Токіо** 15 серпня. Після урядової депеші з Чіфу, два росийскі контрторпедовцї застрягли дня 11 с. м. на мілкім місци у віддалї 20 миль на всхід від Вейгайвей.

**Харбін** 15 серпня. Переїхав сюди адмірал Алексїєв в дорозї до Владивостока.

**Петербург** 15 серпня. Адмірал Матушевич доніс цареви дня 12 с. м.: Позаяк справджено, що панцирник „Цесаревич“ не зможе доїхати до Владивостока, то він заплив задля направи до Кіаочу. В порті тім застав він кружляк „Новик“ і торпедовець „Безумний“. Крім адмірала Віттгефта згинуло ще трох офіцирів а вісім офіцирів есть ранених, між тими командант „Цесаревича“ Іванов. Числа погибших і ранених вояків не можна ще було обчислити.

**Льондон** 15 серпня. Бюро Райтера доносить з Токіо під датою 14 с. м.: Нині (т. є. 14 серпня) рано відбула ся битва межи ескадрою росийскою з Владивостока а японьскою фльотою. Росийский кружляк „Рурик“ затонув. Кружляки „Россія“ і „Громобой“ тяжко ушкоджені втекли на північ.

**Токіо** 15 серпня. Адмірал Камімура доносить, що вчера рано на півночи від острова Цушіма (в корейскім проливі) прийшло до битви з росийскими кружляками владивостоцкої фльоти. Кружляк „Рурик“ затонув від японьских куль і торпедів а два другі кружляки тяжко ушкоджені втекли на північ. Страти японьскі незначні.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!



По полудни прийшов знов комісар до канцеляриї і зажадав листів. Ліна мусіла сказати, що їх закопано разом з доктором Обергумером. Урядник аж відскочив і довшу хвилю не міг прийти до себе. Але відтак переслухав ще раз панну з почти, не зважаючи на очивидну муку, яку та бідна дівчина терпіла, а особливо хотів знати, в якім відношеню була Ліна до того доктора, що дала єму листи.

На послїдне питане Ліна мовчала. Всї напоминаня і напір були безуспішні.

Так прийшла віддача служби, яку обійняла нова панна. Ліна спакувала свої річи, які Осип мав на другий день відвезти тачками до зелїзничої стациї і пійшла відтак на кладовище, аби там на сьвіжій могилї Кастуля помолити ся. Гірский вітер завивав жалібно серед нагробних хрестів.

Сумна покинула село, яке мало стати для неї раєм на земли.

І ідучи дорогою в долину, в тім місци де колись стрітила перший раз Кастуля при своїм приїздї плакала голосно за своїм утраченим щастєм.

XVI.

Верховина стає чим раз більше зимовою і снїжною чим висше наближає ся поїзд до гори Арлю. Між тим як вечером в долинї Ляндеку було ще лагідно, то вже на найблизшій стациї Піянс, положеній о яких сто метрів висше свистів зимний як лїд вітер, що гнав крізь щілини вікон і дверий сьвіжий снїг до ваґонів. В відношеню як 1 : 40 повзає поїзд все в гору і в гору подібний до червоноокої змиї, котрої зелїзна луска з брязкотом то всуваєсь то розсуваєсь. Насип зелїзничий під шини тут вузкий, видертий з великим трудом живій горі і тут і там підпертий величезними підмурованями для охорони перед лявинами і дощем. Всї склони гір покриті грубим снїгом, а гори тут так близько сходять ся, що ледве лишає ся вузонька смуга для ріки Санни і дороги. Слабе сьвітло послїдної кватири місяця осьвітлює зимову околицю, а верхи гір виглядають в нїм як велити. Вчасно зробила ся ніч. На стациї Штренґен задержує ся чорний, слабо осьвітлений поїзд особовий, аби ждати на надходячий від Арльберґу поїзд товаровий, що тут минає ся. З одного переділу третої кляси виглядає крізь спущене вікно Ліна і цікаво придивляє ся нічній, осьвітленій місяцем околици. Цікавість переміняє ся нагле в неприємне здивоване на вид тої снїжної пустинї. Сеж більше як навіть могла би надіяти ся тирольска дитина: всюди лїди і снїги, всюди грізні скали. Ліна зітхає. В такій дикій сторонї мешкати посеред вічної зими, то буде тяжко і прикро.

З лоскотом і гуком заїздить дожиданий товаровий поїзд і зараз по тім виїздить із стациї поїзд особовий в дальшу дорогу.

До Флїршу треба шинами виїхати о 246 метрів висше і тому льокомотива стогне і сопить як чоловік при тяжкій роботї.

Вкінци глухий і довгий свист. поїзд опинив ся на висоті 1157 метрів і заїздить поволи до стациї Флїрш. „Флїрш, мінута!“ — кричать кондуктори.

Переділ, в котрім сиділа пригноблена Ліна, отворив ся і кондуктор закликав: „Флїрш, прошу висїдати!“

Ліна вхопила свій куферок і злїзла по обмерзлих східцях на землю. Лиш вузенький перехід зроблений лопатами для публики, впрочім снїг лежить довкола заввишки хлопа, так високо, що плота не видко.

Коли би не сьвітив місяць, то при слабій полуміни двох оливиих лїхтарень було би майже неможливо розпізнати що небудь.

— Вихід сюди! — кричить зелїзничий послугач. (Дальше буде).

# Рух поїздів

**важний від 15 червня 1904.**

| посп. | особ. | Приходять до Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·00 | З Кракова |
| | 6·10 | „ Іцкан, Делятина, Чорткова |
| | 7·30 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 7·40 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 7·45 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 8·00 | „ Самбора, Хирова |
| | 8·10 | „ Станиславова, Жидачева, Потутор |
| | 8·20 | „ Яворова |
| | 8·55 | „ Кракова |
| | 10·02 | „ Стрия, Борислава |
| | 10·20 | „ Ряшева, Любачева |
| | 11·25 | „ Коломиї, Жидачева, Потутор |
| | 1·10 | „ Лавочного, Калуша, Хирова |
| 1·30 | | „ Кракова |
| 1·40 | | „ Іцкан, Калуша, Чорткова |
| 2·30 | | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина |
| | 4·35 | „ Стрия, Хирова, Тухлї |
| | 4·45 | „ Яворова |
| | 5·03 | „ Белзця, Сокаля |
| | 5·30 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 5·40 | „ Кракова |
| | 5·50 | „ Іцкан, Жидачева |
| | | **в ночи** |
| 8·40 | | З Кракова |
| | 9·10 | „ Іцкан, Чорткова, Потутор |
| | 9·50 | „ Кракова |
| | 10·00 | „ Самбора, Хирова |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·40 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| 12·20 | | „ Іцкан |
| 2·31 | | „ Кракова |
| | 3·25 | „ Тернополя, Грималова. |

| посп. | особ. | Відходять зі Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·20 | До Іцкан, Жидачева, Потутор |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Бродів, Чорткова |
| | 6·45 | „ Лавочного, Борислава |
| | 6·50 | „ Яворова |
| 8·25 | | „ Кракова |
| | 8·35 | „ Кракова |
| | 9·10 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 9·25 | „ Самбора, Хирова |
| | 10·35 | „ Тернополя, Потутор |
| | 10·45 | „ Черновець, Делятина |
| | 10·50 | „ Белзця, Сокаля, Любачева |
| 1·55 | | „ Підволочиск, Бродів |
| 2·45 | | „ Іцкан, Потутор, Чорткова |
| 2·55 | | „ Кракова |
| | 3·05 | „ Стрия, Хирова, Тухлї |
| | 3·30 | „ Ряшева, Любачева, Хирова |
| | 3·40 | „ Самбора, Хирова |
| | 5·48 | „ Яворова |
| | 5·55 | „ Коломиї, Жидачева |
| | | **в ночи** |
| | 6·20 | До Кракова |
| | 6·40 | „ Лавочного, Хирова, Калуша |
| | 7·05 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 9·00 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·05 | „ Перемишля, Хирова |
| | 10·42 | „ Іцкан, Заліщик, Делятина |
| | 10·55 | „ Кракова |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів, Заліщик |
| | 11.05 | „ Стрия |
| 12·45 | 10·50 | „ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї) |
| 2·51 | | „ Кракова |
| | | „ Іцкан, Чорткова |
| | 4·10 | „ Кракова |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

## Видання
### Руского педаґоґічного Товариства
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

**Образкові видання.**

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Бриячанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

**Видання без образків.**

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картаґинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **С. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капці 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На річках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леонїда Глїбова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропиґійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

---



З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).